

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 310/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3843/23 од 21.09.2023. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3843/23 од 21.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3843/23 од 21.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2862/19 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике између исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године закључно са августом 2019. године, исплати појединачне новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да у корист тужиље уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код ПИО фонда, Филијала Београд, за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3843/23 од 21.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с`тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку -ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права. О праву тужиле на накнаду штете у висини разлике између исплаћене до потраживане плате (коју јој је тужена у утуженом периоду исплаћивала у складу са коначним и правноснажним решењем од 29.4.2008. године, донетим на основу Закључка Владе РС од 17.04.2008. године, иако није била радно ангажована и плате коју би тужила остварила применом одредаба Закона о платама запослених у државним органима) и уплату доприноса, одлучено је у складу са одредбама чланова 142. и 143. Закона о државним службеницима, а ревидент уз ревизију није доставио другачије правноснажне одлуке које би указвале на потребу уједначавања судске праксе или потребу за новим тумачењем права. Из тог разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужила је поднела тужбу 23.08.2019. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 993.932,33 динара.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде којим је одбијен тужбени захтев тужиле ради накнаде штете, као главног захтева (у конкретној

ситуацији захтев ради уплате разлике доприноса не чини главни захтев), не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то ревизија тужиле није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413.ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић